wis!“ ütles poeg. Ema wastas: „Aga nüüd tean! Sikoja Peetril on hobune ja wähä tööd; palga selle ütskord nädalas ja wii siis kaks eht kolm endist woori korraga linna!“ „Ei, kallis eit! sest oleks mul häbi; oleks ju nagu laiskuse tunnistus ja wööra loomaga pealegi suur mure ja kulu!“ — Ema kostis: „jah, siis pead ise wedama, aga kui raha annab, kuluta selle peale, et ostad kitse ja pärast lehma!“ „Oleks küll hea, — ütles Mats, — aga seekord on minul teine nõu: ma tahaksin naese wõtta!“ Kallikene, kuda ema ehmatas: „Noh Mats, mis see nüüd on? wõi naese! mis sina naesega teed?“ — „Mis ma siis teen! waata, naene aitaks kuad linna wedada ja waheajal teha, aitaks weel sind maja-töö juures. Mina ika arwan, naene hoopis parem kui kits eht lehm!“ Ema kostis: „ju see wõiks olla parem! aga kust leiad naese weele ja muu tööle?“ „Noh, sellega 'p ole häda! tean tüdruku, mis kolbab iga tööle ja on mitu korda mind koorma ees aidanud. Kas tahab minule tulla, seda ma küll weel ei küsinud, aga mis ta siis tahab? Arwasin, et on parem, kui enne sinuga räägin!“ „Mats, kuule pois! — wastas nüüd ema — tule Jumal appi! oled kaa tüdrukute järel jooksnud, kes oleks seda uskunud! Wõi tüdruk on sulle abiks olnud ja ei sa mulle öölnud sõnagi!“ — Mats meelitas nüüd ema ja räägis laiemalt, kuda

ta tüdrukuga kogemata tutwaks saanud ja kiitis, et see pidi tüdruk olema, kõigis asjus parem teistest: töötegija, terwe, alandlik, hea südamega. Paariminemisest ei oleks naad küll weel mite rääkinud, aga seda tüdruk öölnud mitu korda, et kodu oleks waesus ja kui kosija tuleks, ta kaua nõuu ei tahaks pidada. Nooremad öed kaswaksid üles ja ta lähäks hea meelega eest ära. — Ema pani Matsi jutu tähele ja ütles wiimaks: „ei see oleks laita!“ Hakkas siis kawalaste tüdruku ja ta wanemate järele kuulama ja kõik sõnumed olid head, et sealt rikust küll ei olnud loota. Aga rikust emagi ei püüdnud, waesusest ei pahandanud, waid mõtles: Mats waene, tüdruk waene; see sünnib ühte. Kui nüüd lua-koorem jälle peal oli ja Mats pidi teele hakkama, ütles ema: „Kuule, mis sa tüdrukust rääkisid, olgu see nõnda. Ta wanemate juure ma küll ei saa; käsi, et tuleb pühapääwal meile, siis nään, missugune on. Pead wiimaks onmeti naese wõtma, siis wõta peale selle!“ Mats wastas: „Eit, ega ma wäekaupa taha! kui sinu meele järel ei ole, siis jäägu see nõu maha!“ „Ega see ole minu wastu meelt. Mine nüüd ja ütle tüdrukule: kui minu emaks tahab, olen rahul ja loodan, et see kellegi kahjuks ei jää!“ kostis ema. Mats läks ja tüdruk ootas tee peal, sidus kõie wangkre külge ja wedasid seltsis. Kõnelesid seda ja teist, wiimaks ütles